

Орфей стоеше със строго стиснати устни и гледаше съсредоточено пред себе си.

— Свири де! — натърти малко владетелят.

— Сега не ми се свири! — отговори спокойно Орфей.

— Момче! — опули се главният прислужник и дръпна Орфея за ръката на скъсаната дреха. — Знаеш ли с кого приказваш?

— Остави го, Мар! — усмихна се владетелят. — Наистина, как ще свири, като не му се свири! — Той беше уверен, че и това хлапе е хитро като всички тези прости овчари, но играта беше забавна. Като го погледна добродушно, владетелят стана, отиде до леглото си и като никога измъкна малък сандък и го отвори. Сетне започна да вади такива тънки и красиви копринени тъкани, че на Фея свят му се зави.

— Ето, ще ти дам всичко това, ако посвириш малко, — посочи ги владетелят.

Наистина, тези тъкани бяха ненагледно хубави, но защо му са на Орфея, какво ще ги прави? И изведнъж трепна, кръглите му очи блеснаха. „Ще ги дам на Дика! Ах, как обича да се кичи с такива работи!“ И той си представи как ще я срещне някъде по пътеката до реката и как ще ги метне на раменете ѝ. А тя ще го погледне дяволито и ще се престори че уж не ги иска...

— Добре, ще посвирия! — рече Орфей, извади свирката си, духна в нея, огледа я внимателно за да види дали няма някаква повреда и я залепи на тънките си устни, над които вече се сплиташе едър мъх.

Владетелят се сепна — толкоз много го изненадоха първите звуци, които като невидими птици изхвъркнаха в меката жълта подплата на копринената палатка. Меките, къдравонежни и ненасит-